

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Capvt VIII. De sex aliis propositionibus obiectis Pelagio ex doctrina
Cœlestij, & quibusdam aliis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

* Alias
ostendit.

retur, apertissime * expressit, hanc se dicere Dei gratiam, quod possibilitatem non peccandi natura nostra, cum conderetur, accepit, quoniam condita est cum libero arbitrio. Propter hunc ergo librum ego, plurimi autem fratres propter eius disputationes, quas dicunt sibi esse notissimas, adhuc sumus de istorum verborum eius ambiguitate solliciti, ne forte quid in ea lateat, atque se hoc dixisse sine praeiudicio sui dogmatis exponat postea discipulis suis, ita differens: Dixi quidem proprio labore, & Dei gratia posse hominem esse sine peccato, sed quam dicam gratiam optime nostis, & legendo recolere potestis, * sic quod ea in qua creati sumus à Deo cum libero arbitrio. Atque ita dum eum credunt Episcopi, eam dixisse gratiam, non qua homines creati sumus, sed qua in nouam creaturam adoptati, hanc enim apertissime gratiam diuina Scriptura commendat, ignorantes haereticum tanquam Catholicum absoluerint.

* Alias sit.
A Adde
natura sit.

Suspectum enim me facit illud, quod cum in eodem libro, cui respondi, apertissime, dixerit, Abel instum nunquam omnino peccasse, modo ait. Non autem diximus, quod inueniatur aliquis ab infantia usque ad senectam, qui nunquam peccauerit, sed quoniam à peccatis conuersus proprio labore, & Dei gratia possit esse sine peccato, Abel quippe iustum non à peccatis conuersum in cetera vita dixit, factum esse sine peccato, sed quod peccatum vllum nunquam fecerit. Vnde si ille * ipse liber est, profecto ex ipsa responsione emendandus est. Nolo enim eum dicere modo fuisse mentitum, ne forte quod in libro illo scripserit, se dicat oblitum. Proinde cetera videamus; ea quippe consequuntur in Ecclesiasticis gestis, quibus, adiuuante Domino, possumus ostendere, etiam Pelagio, sicut nonnullis videtur, in illa examinatione purgato, & certe apud iudices duntaxat homines absoluti, hanc talem haeresim, quam ulterius progredi, & in peius profiteri * nolumus, sine dubio esse damnatam.

* Alias
ipse.

* Alias
proficere.

CAPVT VIII.

Caput. 11.

De sex aliis propositionibus obiectis Pelagio
ex doctrina Caelestij, & quibus-
dam aliis.

* Alias
hac.

Hic * enim sequuntur obiecta Pelagio, quae in doctrina Caelestij discipuli eius referuntur inuenta.

1 Adam mortalem factum, qui siue peccaret, siue non peccaret, moriturus esset.

2 Quoniam peccatum Adæ ipsum solum læserit, & non genus humanum.

3 Quoniam lex sic mittit ad regnum, quemadmodum Euangelium.

4 Quoniam ante aduentum Christi fuerunt homines sine peccato.

5 Quoniam infantes nuper nati in illo statu sint, * in quo Adam fuit ante prauaricationem. * Alias fecit.

6 Quoniam neque per mortem, vel prauaricationem Adæ omne genus hominum moriatur, neque per resurrectionem Christi omne genus hominum resurgat. Hæc ita obiecta sunt, ut etiam apud Carthaginem à Sanctitate tua, ^A & ab alijs tecum Episcopis ^{A Id est, ad Aurelio,} dicerentur audita, atque damnata. Vbi quidem, ut recolis, cum ipse non fuisset, postea cum venissem Carthaginem, eadem gesta recensui, ex quibus aliquam memini, sed nescio utrum eius hæc omnia teneantur. Quid autem interest, utrum aliqua ibi non sint forte commemorata, & ideo nec damnata, cum constet esse damnanda.

Deinde obiecta sunt & alia quædam capitula commemoratione mei nominis interposita, quæ mihi de Sicilia missa fuerant, cum ibi fratres catholici huiusmodi questionibus turbarentur, quibus per librum ad Hilarium ^B scriptum, qui ea mihi in epistola ^{B Est epist. 89.} sua consulens miserat, satis sufficienter, ut mihi videtur, respondisse. * Ista sunt autem ^{* Aliis Respondi.} posse hominem sine peccato, si velit, esse, infantes, etsi non baptizentur, habere vitam æternam: diuites baptizatos, nisi omnibus abrenuntient, si quid boni nisi fuerint facere non reputari illis, neque regnum Dei posse eos habere.

Ad hæc sibi obiecta (sicut gesta testantur) Pelagius ita respondit. Posse quidem hominem sine peccato esse. Dictum est (inquit) superius de eo, quod fuerint ante aduentum Domini homines sine peccato, dicimus & nos, quoniam ante aduentum Christi vixerunt quidam sancte, & iuste secundum Scripturarum Sanctorum traditionem. Reliqua vero, & secundum ipsorum testimonium, à me dicta non sunt, pro quibus ego satisfacere non debeo, sed tamen ad satisfactionem sanctæ Synodi anathematizo illos, qui sic tenent, aut aliquando tenuerint.

* Post hanc eius responsionem Synodus dixit. Ad hæc quæ dicta capitula sufficienter, ^{* Alias ita nuerant. Concilium C Adde continent.} & recte satisfecit præsens Pelagius anathematizans ea, quæ non erant eius.

Videmus igitur, & tenemus non solum à Pelagio, verum etiam à sanctis Episcopis, qui illi iudicio præsidebant, mala perniciosissima huius hæresis esse damnata. Adam mortalem factum, quod ut plenius exponeretur, quomodo dictum sit, additum est, qui siue peccaret, siue non peccaret, moriturus esset. Quod peccatum eius ipsum solum læserit, & non genus humanum. Quod

Quod lex sic mittat ad regnum, quemadmodum, & Euangelium. Quod infantes nuper nati in illo statu sint, in quo Adam fuit ante prævaricationem. Quod neq; per prævaricationem Adæ omne genus hominum moriatur, neque per resurrectionem Christi omne genus hominum resurgat. Quod infantes etsi non baptizentur, habent vitam æternam.

Quod diuites baptizati, nisi omnibus abrenuntient, si quid boni * visi fuerint facere, ne illis reputetur, neq; regnum Dei possint habere. Hæc certe omnia iudicio illo Ecclesiastico, anathematizante Pelagio, & Episcopis interloquentibus, constat esse damnata. His autem quæstionibus, & istarum sententiarum

* contentiosissima, adsertionibus iam viquequaq; feruentibus, multorum fratrum perturbabatur infirmitas. Vnde coacti sumus sollicitudine charitatis, quam erga Ecclesiam Christi per gratiam Christi nos habere conuenit, etiam ad beatæ memoriæ Marcellinum, qui eos quotidie disputatores molestissimos patiebatur, & me per literas

consulebat de quibusdam istarum quæstionibus scribere, D & maxime de baptismo paruulorum, de quo etiam postea, te iubente in Basilica maiorum, * gestans quoq; in manibus epistolam gloriosissimi Martyris Cypriani, & de hac re verbum eius recitans, atque pertractans, vt error iste nefarius de quorundam cordibus auferretur, quibus persuasa fuerunt, quæ in his gestis videmus damnata, adiutus orationibus tuis, quantum potui, laboravi. Hæc sunt quæ nonnullis fratribus quidam talia sentientes ita persuadere conabantur, vt de Orientalibus commi-

narentur Ecclesiis, quod si * qui hæc tenebant, eorum * possent iudicio condemnari. Quatuordecim Antistites Orientalis Ecclesiæ in ea terra, cui Dominus præsentiam suæ carnis exhibuit, Pelagium non absoluerunt, nisi ea tanquam fidei catholicæ aduersa damnaret. Vnde si propterea est iste absolutus, quod anathematizauerit talia, proculdubio illa damnata sunt, quod multo cumulatius, atque clarius in consequentibus apparebit.

Vnde nunc duo illa videamus, quæ noluit anathematizare Pelagius, quia etiam sua esse cognouit, sed vt illud, quod in eis offendebar, auferret, quomodo ea sentiret, exposuit. Posse * quidem hominem sine peccato esse, dictum est superius. Dictum sane, & nos meminimus: sed ideo mitigatum, & à iudicibus approbatum, quod addita est Dei gratia, quæ in illis * capitulis tacebatur. De hoc autem altero, quemadmodum responderit, diligentius intueendum est. De illo autem, inquit, quod fuerint ante aduentum Domini homines sine peccato, dicimus & nos, quoniam ante aduentum Christi vixe-

runt quidam sancte, & iuste, secundum sanctarum Scripturarum traditionem. Non est ausus dicere, dicimus & nos, quoniam ante aduentum Christi fuerunt homines sine peccato, cum hoc illi de Cœlestij dictis fuisset obiectum, sensit enim, quam esset periculosum, & molestum, sed ait, dicimus & nos, quoniam ante aduentum Christi vixerunt quidam sancte, & iuste. Quis hoc negauerit? Sed aliud est hoc & aliud fuisse sine peccato, quia & illi sancte, iusteque vivebant, qui veraciter tamen dicebant: Si dixerimus, quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est. & hodie multi iuste, sancteque viuunt, neq; tamen in oratione mentiuntur, cum dicunt: Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Hoc ergo iudicibus placuit, quemadmodum, ipse * dice-

ret, adseueravit Pelagius, non quemadmodum obijciebatur dixisse Cœlestius. Nunc ea, quæ restant, pertractemus.

De alia propositione obiecta Pelagio, quod Ecclesia hic sit sine macula, & ruga.

CAPVT IX.

De alia propositione obiecta Pelagio, quod Ecclesia hic sit sine macula, & ruga.

OBIECTVM est Pelagio, quod diceret, Cap. 12. Ecclesiam hic esse sine macula, & ruga, vnde etiam Donatistæ diuturnum nobiscum habuerunt in nostra collatione conflictum, sed illos de permissione malorum hominum, tanquam palea cum frumentis propter aræ similitudinem potius vrgebamus. Quia similitudine etiam istis respondere possumus, nisi Ecclesiam in solis bonis vellent fortasse intelligi, quos nullum omnino asserunt habere peccatum, vt possit Ecclesia hic esse sine macula, & ruga. Quod si ita est, eadem repeto, quæ paulo antea memoravi: quomodo sunt membra Ecclesiæ, de quibus verax clamat humilitas, Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est? vel quomodo id, quod eum * Dominus docuit, orabit Ecclesia, Di-
* Forte cam.
mitte nobis debita nostra. si in hoc sæculo est Ecclesia sine macula, & ruga. Postremo ipsi de se ipsis interrogandi sunt, verum nec ne fateantur aliqua se habere peccata. Quod si negabunt, dicendum est eis, quod se ipsos decipiant, & veritas in eis non sit. Si autem peccatum se habere fatentur, quid aliud, quam de ruga, vel macula fatebuntur? Non sunt ergo isti Ecclesiæ membra, quia illa est sine macula, & ruga, hi autem cum macula, & ruga.

Sed ad hoc obiectum vigilantibus circum-
* Pelagius.
spectione respondit, quam sine dubio Catholici iudices approbauerunt. Dictum est, inquit, à nobis scilicet ita quoniam lauacro